

по-силно почнаха да ги псуватъ, като казваха, че съ право съмъ ги нърѣкълъ „разсойници.“ Стою даже прѣдложи да дадемъ клетва и хвърлимъ жребе, за да изберемъ единъ, който да се занимае съ убийството на тия игриѣи войводи. Петъръ стоеше смутенъ. Той нищо не знаеше, но, като му разправихме каква телеграма имаме и той почна да се чуди, а за да защити старитѣ войводи, каза, че нищо не било това и, че намало защо да се възмушаваме, понеже цѣльта била все една. Възразахъ му, че не е до тамъ вѣрно, като му казахъ още, че много добрѣ познавамъ сръбския народъ и зная какво мислятъ сърбитѣ за насъ и най-послѣ добавихъ, че отъ нашитѣ войводи хайдутѣ ни единъ нѣма да дойде на помощ на възстаналитѣ ни брагя.

— Я да видимъ сега, кой ще бѣде новиятѣ войвода, обади се Димчо. Нека го благословимъ. Врѣмето твърдѣ много напрѣднало. Часътъ е 12^{1/2}.

— И 1^{1/2} да стане, се обадохъ пакъ до като не дойдатъ Василь и Христо да ни донесатъ новини и провизии, нѣма нищо да правимъ, що чакаме.

— Ето ги, идатъ, продума Пенчо.

— Като идвате отъ града, не научихте ли нѣкоя новина? се обърна Димчо къмъ Василя.

— Научихме се, прибѣрза Христо, че *Хри то Ботевъ* ще ни бѣде войвода и, че скоро ще прѣминемъ Дунава.

Моментално духътъ оживѣ. Почнаха да викатъ: «Да живѣе Ботевъ войвода ураа! Да живѣе войводата Ботевъ!» Повечето отъ момчетата, които бѣхме тамъ не познаваеме Ботева, съ изключение на Андонъ и Димчо. Азъ бѣхъ чувалъ за него, челъ съмъ огненитѣ му статии въ в. »Знаме,« но лично не го познавахъ. Всички чакаха да чуятъ нѣщо за Ботевъ — войвода. Андонъ казваше, че го познавалъ твърдѣ добрѣ. Ялъ и пилъ съ него. Слѣдъ това викна та запѣ: »Вълко ле, Вълко, башъ байрактарѣо!«

— Тая пѣсенъ отъ него съмъ слушалъ. Той е